Neo-Proletcultism-paradigma-Culianu-Isabela-Vasiliu-Scraba.rtf/10 august 2025/21638 car./3151 cuv.

Isabela Vasiliu-Scraba, Inventarea prestigiului ştiinţific care i-a lipsit lui Ioan P.Culianu

Motto: "Unul dintre lucrurile care le-am înţeles de fapt foarte târziu - probabil la zece ani de la plecare - a fost legat de impresia de normalitate şi de obiectivitate pe care o aveam când trăiam în România. Nu-mi dădeam de loc seama atunci cât de mult erau manipulate mijloacele de comunicare, toate revistele" (Culianu, dec.1990, interviu publicat în Revista "22", nr.13, 5 aprilie 1991)

La manipularea mijloacelor de comunicare nu s-a renunțat desigur nici în cripto-securismul brucanian de după 1990, perioadă în care a fost declanșată „bomba" cu efect întârziat numită de Aurel Codoban „fenomenul exploziv Culianu". A fost o „bombă cu efect întârziat", pentru că s-a urmărit proletcultista cocoțare a protejatului deasupra „celui mai mare istoric al religiilor din secolul XX", cum bine observase universitarul ieșean Petru Ursache, spre a se ajunge, ca în anii cincizeci, la eliminarea savantului Mircea Eliade din filosofia și din cultura românească. Fapt petrecut chiar de „Ziua culturii românești **(1)**.

Prin forma de invadare a revistelor și a posturilor de radio și de televiziune cu numele turnătorului Ioan Petru Culianu, marea manipulare a amintit de anii când s-a forțat pe toate căile impunerea lui A. Toma.

Dată fiind permanenta teroare ideologică și polițienească, despre această simili-valoare promovată ca nemaivăzută valoare, George Călinescu a consemnat -în limbajul de lemn al momentului - că proletariatul are putința de a metamorfoza în mare poet pe oricine dorește.

Criticul, a cărui *Istorie literară…* **(2)** fusese evacuată din cultura cea nouă, „a clasei muncitoare", s-a sfiit însă a aminti de simultana interzicere a marilor poeți români aflați după gratii de închisori comuniste.

Pentru a respecta adevărul istoric, ar fi totuși de precizat că proletariatul nu avusese nici un rol în declanșarea „secetei" culturale prin întemnițarea și interzicerea cratorilor interbelici și cu atât mai puțin în săltarea măruntului poet umflat peste măsură, cu aceiași rețetă urmând a fi folosită la gonflarea măruntului Culianu.

Căci „notabilitatea" acestuia nu i s-a tras de la „producția sa bibliografică", ignorată (sau criticată până în 1991) de mediul academic occidental.

Ioan P. Culianu (1950- aprilie1991) a devenit un nume bine cunoscut în calitatea sa de trădător al Securității pedepsit prin umilire, uciderea sa având loc la Chicago în WC-ul Facultății de Teologie unde Culianu era pe punctul de a fi angajat, și nu într-un birou, cum dezinformează inteligența artificială (vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Cancel Culture & ChatGPT*, https://isabelavs2.wordpress.com/gpt-isabela-vasiliu-scraba-cancel-culture-2/).

Asemenea oricărei manipulări, spălarea creierelor la vremea proletcultismului din anii cincizeci a fost un fenomen dirijat. Întâi de Ioșca Chișinevschi, supranumit „țarul culturii românești", apoi de urmașul acestuia, Leonte Răutu ce-și câștigase renumele de „gropar al culturii românești".

Cât privește „modelul" Culianu, în săltarea propagandistică a turnătorului s-a implicat însuși ministrul culturii post-comuniste, Andrei Pleșu, declarându-l la televiziunea română „mai mare decât Eliade".

În anii când A. Toma fusese introdus în manualele școlare, pe la mintingurile organizate „de sus" participanții erau obligați să zbiere: "Cei ce zac în închisori/ sunt bandiți și trădători. Moarte lor! Moarte lor!" versuri apreciate și azi de adoratorii criminalilor comuniști nicicând pedepsiți.

Dirijate „de sus” au fost și minciunile brodate pe seama doctorandului Culianu, poziție avută de până în 1986, anul decesului Profesorului Mircea Eliade despre care trimitea Securității note informative.

Susținuta manipulare din cripto-securismul brucanian a determinat toți autori - care a pus vreascuri pe focul aprins de „fenomenul exploziv” - să nu „uite” a repune în circulație viziunea proletcultistă asupra faimosului Mircea Eliade, interzis atât de semi-alfabetizatul Chișinevschi, cât si de urmașul acestuia, asiduu vizitat de Andrei Pleșu, cel care se întâlnise la Tescani cu Ion Iliescu și cu Virgil Măgureanu de 23 august 1989.

Corelată cu diversiunea „dosariadei” (apud. Ion Varlam), proletcultista manipulare a urmărit înlocuirea „vechiului” Eliade prin „noul Eliade” (cf. Sorin Antohi), adică prin „șobolanul” care i-a „mâncat” lui Mircea Eliade manuscrisul micului dicționar al religiilor la care doctorandul refuzase a-și aduce contribuția în vremea când trăia „liderul de necontestat în istoria religiilor” (vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *„Șobolanul” Culianu*, https://www.youtube.com/watch?v=Qkq-Blcb8TY).

Remarcabil ne pare un vis avut de Mircea Eliade prin noiembrie 1978 în care Culianu [dezinteresat pe atunci de micul dicționar] îi apărea “legat” de Bucureşti şi “dezlegat” de istoria religiilor.

În vis se făcea că protejatul ar fi putut intra în posesia excepţionalei biblioteci de istoria religiilor care i-a aparţinut lui Cumont. Dar tânărul nu s-ar fi arătat prea entuziasmat de biblioteca, de care intenţiona să scape, trimiţând-o la Bucureşti şi nici n-ar fi împărtăşit bucuria eruditului Mircea Eliade. [Informatorul] Culianu chiar s-ar fi ferit să-l privească pe Eliade în faţă (vezi Mircea Eliade, 9 dec. 1978, în *Dialoguri întrerupte*, Iași, 2004, p.168).

Visul l-a avut la vremea în care [arivistul] Culianu îi scria că îl bate gândul să-şi recupereze “autenticitatea” apucându-se de comerţul cu carne pentru câţiva ani, nu înainte însă de a **ajunge cineva** (vezi scrisoarea lui Culianu din 22 noiembrie 1978). Ani în șir, subiectul „măcelăriei” la care visase asistentul de română de la Groningen a fost prilej de amuzament pentru soții Eliade.

Pe coperta a IV-a a excepționalului volum publicat prima oară în 1967 apare scris că „Mircea Eliade wrote the three-volume HISTORY OF RELIGIOUS IDEAS” (vezi Mircea Eliade, *Essential Sacred Writings From Around the World*, Harper Collins Publishers, 1992, 646 pagini). Precizarea a fost făcută după ce nemții au scos falsul volum al patrulea, în 1991, anul uciderii lui Culianu printr-o crimă „cu semnătura KGB-ului” (cf. Umberto Eco).

Constanta manipulare a mijloacelor de comunicare a avut drept consecință promovarea cu surle și tobe a unui fals volum al IV, de un nivel științific la fel de modest ca al îngrijitorului său, Ioan Petru-Culianu, înălțat de proletcultiști într-o postură nicicând avută, aceea de „moștenitor al catedrei de la Chicago”.

Racolat de Securitate înainte de plecarea în Italia, informatorul I. P. Culianu se apucase a critica regimul lui Ion Iliescu în rubrica *Scoptophilia* pe care o ținuse în *Lumea liberă* din New York. Poate de aceea, după asasinare, președintele Iliescu l-a numit pe Culianu „destabilizator” (cf. Tereza Culianu-Petrescu, *O biografie*, în Observatorul cultural nr. 87 din octombrie 2001).

Demn de reținut ne pare faptul că de „fenomenul exploziv Culianu” s-a ocupat cu predilecție tot un informator de Securitate, Sorin Antohi, care - în Revista “22” a Grupului de Dialog Social inițiat de Silviu Brucan-, a recunoscut că a colaborat cu Securitatea şi că nu are titlul de doctor asa cum a pretins.

Despre amenințările la care a fost supus I.P. Culianu înainte cu câteva luni să fie ucis, Tereza Culianu-Petrescu notează că “în august 1990 Ambasada României din SUA cere colecția revistelor” unde Culianu ţinea rubrica *Scoptophilia*. “Cum şi pe adresa revistei, şi pe a lui personală încep să sosească scrisori cu insulte şi amenințări, I. P. Culianu preferă [pe 22 dec. 1990] să-şi oprească articolele” de factură politică (cf. Tereza Culianu-Petrescu, „Obs. Cultural”, București, nr. 87 din octombrie 2001).

Scrisă la scurtă vreme după crima de la Chicago, documentata carte a lui Ted Anton vehiculează părerea că ar fi fost victima Securității care îl racolase încă din studenția bucureșteană. Semnătura KGB-istă a uciderii (prin împuşcare în ceafă) a indicat suprimarea unui trădător, umilit în WC-ul universităţii la care preda ca visiting professor înainte de angajarea sa ca profesor asociat.

Andrei Oişteanu, nepotul lui Leonte Răutu, repetă ce s-a mai spus despre execuţia "cvasi-rituală" cu mesajul "*cine face ca el, ca el va păţi*" (vezi *Asasinarea lui Ioan Petru Culianu*, în rev. „Oglinda literară" din august, anul X, 116/2011, p.7065).

Marian Popa - în extrem de interesanta sa *Istorie a literaturii de azi pe mâine* -observa "auto-deconspirarea" lui Culianu în perioada în care niciunui alt „trimis al Stăpânirii" (cf. Virgil Ierunca) nu i se publicau articole în ţara comunistă şi nici interviuri.

Cu prilejul înregistrării de la New York din decembrie 1990, turnătorul Culianu îi povestise Gabrielei Adameşteanu că - la vremea studenţiei sale bucureştene – a venit la el un securist spre a-l racola. Acela, după ce a aflat că studentul de la italiană nutrea dorința de a lucra în redacţia unei reviste literare, l-a asigurat că Securitatea îi poate îndeplini visul **(**vezi interviul lui Culianu publicat în „Revista 22" a G.D.S, 22-23mai 2011, p. 13 precum şi spusele lui Paul Drogeanu publicate în Suplimentul literar al Cotidianului, 18 mai 1992, p.7).

În 1992 Paul Drogeanu şi-a amintit că Ioan Petru Culianu primise înainte de a rămâne în Italia postul din redacţia revistei „Secolul XX".

Decizia comunistului -care beneficiase după licență de o bursă de două luni în Italia - a atras după sine abandonarea visului de a lucra la cea mai prestigioasă revistă culturală scoasă în spatele Cortinei sovietice de fier, dar nu şi abandonarea colaborării cu Securitatea.

În 1990 Culianu a pretins că ar fi refuzat postura de informator de Securitate, lucru infirmat de publicarea uneia dintre notele **(3)** sale informative despre Mircea Eliade (vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Mircea Eliade și turnătorul său, I. P. Culianu* , https://isabelavs2.wordpress.com/mircea-eliade/secuculieliade/).

Față de cocoțarea proletcultistă prin exagerarea valorii producției poetice a unui oarecare A. Toma, neo-proletcultismul de după 1992 s-a bazat în principal pe falsuri (specialitatea Securității!) și pe răspândirea de minciuni brodate în jurul unui **inventate** cariere de istoric al religiilor, predând vezi Doamne, din 1986 la Chicago la catedra marelui savant Mircea Eliade, pe care, pasă-mi-te, l-ar fi urmat imediat după moartea acestuia (vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Minciuni despre Culianu*, https://www.youtube.com/watch?v=H4xzbWc_P1U).

La Culianu, tezele publicate în vederea unei cariere de istoric al religiilor de care nu a avut parte, n-au putut fi spectaculos valorificate, exagerându-le valoarea, cum s-a petrecut cu versurile lui A. Toma în proletcultism.

Din strădaniile sale pe tărâmul istoriei religiilor, manipulatorii neo-proletcultiști au selectat doar două lucrări: falsul volum al IV-lea de *Istoria Credinţelor*…și micul dicționar, rapid tradus din bani de la bugetul României în peste 15 limbi **(4)**.

Despre manifestările sale ca „istoric al religiilor" iată ce scrie Culianu în bio-bibliografia întocmită la sfârşitul anului 1990 în vederea angajării la Chicago în 1991 ca să predea un curs pe teme de gnosticism:

"În 1987, doctoratul în litere şi ştiinţe umane la Sorbona, după care va fi visiting professor la Divinity School-Chicago (1987-1988) ca şi la Universitatea din Siena, Arezzo, Italia" (vezi fişa bio-bibliografică întocmită în nov.1990 de Culianu și completată de sora lui, în Suplimentul Cotidianului, L.A.I, 18 mai 1992, p.3).

Numai Moshe Idel, citindu-i rândurile finale din *Curriculum vitae*, a ajuns la uimitoarea performanță de a-l vedea pe aspirantul la postul de professor asistent la același nivel cu Mircea Eliade, savantul de renume mondial ales membru a cinci academii occidentale.

Bazat pe certitudinea că-i va fi mult mediatizată opinia, el scrie că ambii ar fi fost, vezi Doamne, „cei doi mari istorici români ai religiilor" (vezi notele eseului: Isabela Vasiliu-Scraba, *Prietenia lui M. Eliade cu Henry Corbin*, https://www.youtube.com/watch?v=1ObSy18Z_6U).

Neo-proletcultista minciună a fost imprimată în 2006 pe coperta a IV- a traducerii românești a tezei de gradul trei, trecută de asitentul de română la Sorbona cu ajutorul lui renumitului Eliade.

Marele savant a fost președinte al comisiei de examinare și a avut grijă să aleagă astfel comisia, încât să fie favorabilă protejatului său (vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Gonflarea lui Culianu,* https://www.youtube.com/watch?v=De-8XNF1K4c). Așadar pe coperta tezei de gradul trei, necesară înscrierii la doctoratul de stat, se poate citi sforăitoarea minciună cu „cei doi" la fel de mari.

În plus, din corespondența turnătorului cu Profesorul Eliade, aflăm că această lucrare a fost considerată în SUA de un nivel academic nesatisfăcător. Deși recomandată de Profesorul Eliade care a oferit exemplarul francez primit cu dedicație, traducerea și publicarea ei la Editura Universității din Chicago a fost în 1985 respinsă.

Doar prin grilă proletcultistă s-a putut vedea în școlărească lucrare o dovada palpabilă că doctorandul Culianu ar fi fost, asemenea savantului Eliade, o autoriate științifică în domeniul istoriei religiilor.

Față de Mircea Eliade care a predat trei decenii la Chicago, turnătorul său, după anii când a fost asistent de română la Groningen (1976-1986) și încă trei ani în care a trăit din șomaj, n-a ajuns să fie decât „visiting professor" la Chicago.

Cu tot felul de minciuni, pe cât de sfruntate, pe atât de răs-difuzate, - minciuni după care Ioan Petru Culianu ar fi predat la Divinity School ca "profesor plin" și ar fi fost egal, dacă nu chiar mai mare, vezi Doamne, decât Mircea Eliade – nostalgicii proletcultismului i-au cosmetizat firava carieră de istoric al religiilor la Chicago, unde turnătorul a predat doar câteva luni înainte de asasinare.

Din fragmentul auto-biografic se observă lipsa anului **1986**, când, fiind în an sabatic, asistentul de română de la Groningen s-a aflat la Chicago ca urmare a invitației (mijlocită de Profesorul Mircea Eliade) de a ține conferințe.

Editorii care i-au publicat neinspiratul text despre persecutarea vrăjitoarelor în Evul Mediu s-au repezit să treacă minciuna că ar fi fost o conferință susținută la Chicago în primăvara lui 1986.

Intexistența în *Curriculum vitae* a acestei conferințe dovedește că textul despre vrăjitoare n-a fost citit de doctorandul Culianu la Divinity School.

In schimb, nivelul ideatic extrem de scăzut -aducând doar „noutatea" comparației dintre persecutările rasiste din Europa secolului XX și persecuția de vrăjitoare în Evul Mijlociu – permite a se presupune șocul avut de marele savant care investise sentimente și bani în protejatul său vreme de zece ani și care, cu siguranță că îl invitase la Chicago sperând într-o prestație de nivel academic.

Nu este exclus ca în urma șocantei „revelații" Mircea Eliade să fi suferit atacul cerebral din care i s-a tras moartea.

În filmul de televiziune difuzat de TV-Cultural pe 28 februarie 2010, ca si în celelalte filme transmise de Televiziunea Română în mai 2008 (vezi *Culianu în ţara lui Ceauşescu*, partea întâi şi *O moarte la Chicago*, partea II-a), s-a tot lăudat inexistenta carieră americană "de mare succes" a lui Culianu, care apucase a preda în America prin 1988 (la Cambridge) un an limba italiană, fiind ucis în primăvara lui 1991 înainte de angajarea sa ca profesor de istoria religiilor..

Deşi pe 18 mai 1992 suplimentul Litere & Arte & Idei a publicat acel *Curricumum vitae* alcătuit de Culianu în noiembrie 1990 în vederea angajării sale la Divinity School, manipulatorii de profesie, cu acces la mass-media oficială, au ignorat cu tot dinadinsul adevărul pus în pagină de asistentul de română Culianu.

Pe lângă titlul de "profesor plin", umflat la maximum în condiţiile în care I. P. Culianu n-a apucat să fie angajat la Chicago nici măcar pe postul de profesor asociat, propaganda neo-proletcultistă a cosmetizat și perioada olandeză, folosind minciuna prin omisiune. Adică nu s-a precizat că la Groningen Culianu a predat limba şi cultura română:

„Avea numai 2-3 studenti, pentru ca româna devenise din ce în ce mai impopulară din cauza lui Ceaușescu (nimeni nu mai vizita țara). Imi amintesc ca IPC a venit odată foarte abătut acasă, fiindcă singura lui studentă a adormit la cursul lui despre Eminescu" (Carmen Georgescu, e-mail 30 martie 2015).

După cele scrise de fosta lui soție, Culianu „în 1986 a luat un sabatic ca să meargă la Institutul Olandez de Studii Avansate (https://www.nias.knaw.nl), rămânând în funcție la Groningen, unde i se plătea în continuare salariul de asistent [de română]. Știind din timpul sederii în America înainte si după moartea lui Eliade (primăvara 1986) că se va stabili definitiv în America (unde totul era perfect si mirific si vânzatorul de ziare ajungea miliardar) si știind ca universitatea [olandeză] vrea să desființeze niște catedre fără studenti, si-a dat consimțământul să fie concediat. In acest fel a obținut dreptul la un venit lunar pe baza Legii de somaj. Ambele parți au fost multumite: universitatea că a tăiat din cheltuieleile fixe si Ioan Petru Culianu că va primi 80% din salariu pe timp de trei ani [1987, 1988 și 1989] , fără să facă nimic" (Carmen Georgescu, e-mail, 30 martie 2015).

Paradigmă a neo-proletcultismului de după 1990, minciunile înșirate despre „noul Eliade" prin filme de audiență garantată, au mai inclus neadevărul după care Culianu ar fi fost între 1976-1986 la Groningen "profesor asociat". În realitate, când a optat în 1986 pentru anul sabatic, Ioan P. Culianu a continuat să primească leafa de simplu asistent de română la catedra profesorului Wim Noomen.

Propaganda proletcultistă trebuia însă bine fixată în capul tinerilor. În acest scop, primele două filme de televiziune au fost proiectate studenţilor ieşeni pe 26 ian. 2009 în Aula Magna a Universităţii "Alexandru I. Cuza".

La Santa Barbara, în zilele unui colocviu închinat operei ştiinţifice a prestigiosului savant Mircea Eliade (nov. 1974) s-a vorbit de "**Mircea Eliade's era**" (https://www.youtube.com/watch?v=tQLaMtbjxyM) pentru domeniul istoriei religiilor.

După „exploziva" manipulare neo-proletcultistă, putem şi noi spune că trăim şi am trăit în **era inventării unui prestigiu științific** pentru turnătorului suprimat de Securitatea pe care a trădat-o „dându-se cu Regele".

Tereza Culianu scria că vinovată de uciderea fratelui ei ar fi fost „o fracțiune scăpată de sub control a vechii Securități române, așa cum opina gen. Ion Pacepa. După unele informații, la executarea ordinului criminal dat din România lui Iliescu ar fi participat 6 oameni dintre care 2 s-ar fi deplasat la Chicago" („Observatorul Cultural" 87/ 23 oct. 2001).

Pe 10 iulie 1999 Cristian Livescu semnala „știrea adusă dintr-o vizită peste ocean a încruntatului ministru de interne Dejeu, conform căreia FBI consideră că mult căutatul killer de la Chicago se află în România si că el trebuie doar prins, anchetat si dat pe mâna justiției. Declarația a rămas…. vorbă în vânt" (vezi Cristian Livescu, *Din nou despre Culianu, renascentistul*, în rev. „Asachi", Piatra Neamț, Anul VIII, Nr. 126, august 1999, p.6). Acest lucru era de așteptat într-o lume dominată de nostalgici ai proletcultismului.

1. Semnalez o cenzură de modă proletcultistă la nivel oficial: In textul citit pe 14 ian. 2023, de „Ziua Culturii românești”, vicepreședintele Academiei, - turnătorul Mircea Dumitru, aka Negulescu II (http://www.cnsas.ro/documente/adeverinte/2017/2065%20Dumitru%20Mircea.pdf)-, la înșiruirea filosofilor români, i-a „uitat”- vezi Doamne-, pe cei mai mari, pe filosoful religiilor Mircea Eliade, pe gânditorul religios Mircea Vulcănescu (https://isabelavs2.wordpress.com/mircea-vulcanescu/contra-factum-non-valet-argumentum/), martirizat în temnița Aiudului (https://isabelavs2.wordpress.com/mircea-vulcanescu/rashomon-efect-isabela-vasiliu-scraba/ , sau, https://www.youtube.com/watch?v=z5-wYRGDHPY) și pe metafizicianul Nae Ionescu, singurul inițiator de școală de gândire românească (vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Chintesența trăirismului*, https://isabelavs2.wordpress.com/nae-ionescu/isabelavs-nae-chintesenta-trairismului/), mult trâmbițata școală de la Păltiniș fiind negată de C-tin Noica (vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Himera Școlii de la Păltiniș negate de Noica*, https://isabelavs2.wordpress.com/constantin-noica/isabelavs-himera2scoalapaltinis10/ , și prima parte, https://isabelavs2.wordpress.com/constantin-noica/himera1scoalapaltinis9/).
2. Vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Radu Gyr despre falsificarea istoriei literare la „acrobatul” George Călinescu*, https://isabelavs2.wordpress.com/articole/isabelavs-crainicgandirea/ , sau, https://www.youtube.com/watch?v=_vIFTyHRCTE
3. In volumul care preia din dosarul de Securitate a lui ELIADE unele note informative despre Mircea Eliade, din pricina anonimizării, s-a strecurat si o notă redactată de I. P. Culianu după plasarea Adrianei Berger în preajma marelui istoric al religiilor, notă scrisă înainte de incendierea arhivei lui Mircea Eliade din 18 dec. 1985 (vezi vol. *Mircea Eliade în arhiva Securității*, Ed. Mica Valahie, București, 2008, precum și Isabela Vasiliu-Scraba, *Mircea Eliade și Culianu, turnătorul său*, https://isabelavs2.wordpress.com/mircea-eliade/secuculieliade/, partea 1/3, https://www.youtube.com/watch?v=QgvDdTHZmvA , partea 2/3, https://www.youtube.com/watch?v=OLZcZgD-sS8).
4. Isabela Vasiliu-Scraba, *Micșorarea savantului Eliade și gonflarea lui Culianu odată cu traducerea volumului: Mircea Eliade,* Dictionnaire des Religions (Paris, 1990), https://isabelavs2.wordpress.com/mircea-eliade/isabelavs-culianugonflat19/